

Dokaj monumentalnega pojmovanja je tudi v portretu ministrskega svetnika Rossipala, glava je prav karakteristično modelirana, sploh je ta portret najboljši izmed vseh treh Repičevih portretov, ki jih razstavil. Veliko manj izrazit in pregladek je portret Jurija Šubica, tudi portret kardinala Missia ne dosega v izrazitosti Rossipalovega portreta. „Trgač“, statueta iz mavca, je dokaj konvencionalno delo. Sploh Repič kot modeler ne dosega Repiča lesorezca, kajti kipec „Slovenski par v stari noši“, izrezan iz lipovega lesa, je umetniško neprimerno boljši kot druga sedaj izložena Repičeva dela. Tu se je pokazal Repič pravega mojstra, ker je z primitivno tehniko, karakteristično ploskvo, dosegel nad vse lepe efekte. In če umetnik s preprostimi sredstvi doseže velik uspeh, kaže ravno njegovo umetniško moč najbolj očitno. Pogledati je treba n. pr. samo lice starice, kjer je s tremi, štirimi ploskvami, zlasti v partijah pod očmi, umetnik popolnoma izrazil karakteristično zaupljivost z resničnim čutom. Kip v celoti ne dela nikjer vtisa trdote, nego izgleda čisto naravno, mehko.

Kar se tiče Josipa Ajleza je tehnično najboljši mali kipec iz lesa, „Kengoru“. „Consumatum est“, razpelo iz orehovine, ima v obrazu Križanega še dosti izraza. Skupina iz bronu „Ligija in Urso“ (motiv iz romana „Quo vadis“) je sicer dosti dobro komponirana, zlasti če jo opazuješ od spredaj, ima pa tudi nekaj hib, ki jih je lahko opaziti. Bik, ki mu bo zlomil Urso vrat, ima v truplu premalo moči, stoji čisto mirno, ko je vendar žival v smrtni borbi in vsa razdražena. Spredaj, pri glavi, deluje velika moč Ursova in naravno bi bilo, da bi se žival v

nasprotni smeri upirala z vso instinktivno silo. V skupini je kipar preveč poudaril nekaj detajlov, ki pa so slabše izvedeni. „Krava s komatom“ (mavec) je v proporciji (glava — trup) površno študirana.

Perruzzi ima razstavljeno samo portretno študijo slikarja Birolle v malo nadnaravni velikosti. Stvar je dobra v tehniki, kar se modernega modeliranja tiče, predvsem pa je značilna poza. Zamišljenost portretiranca je dobro pogojena, dasi podobnost morda ni docela zadeta.

Najmlajši plastik pa je Josip Vrbanija. Bas-relief „Hannibal ante portas“ kaže sicer talent, ki pa še ni več vsem tehničnim teškočam, dokaj lesenega je še v delu. Drugo delo Vrbanijevo je kip „Sv. Hubertus“. Vrbanija naj študira predvsem naravo, ki je učiteljica umetnosti, pozabiti pa ne sme tudi na estetično stran, namreč na izraz in silo čutenja, da se povzdigne na višino istinitega umetnika ter se izmota iz diletantizma in šolskega nivôja.

Končamo s kiparstvom. Vobče lahko rečemo, da stoji naša skulptura, razen Bernekerjevih del, niže kot slikarstvo. Vzrok temu ni toliko pomanjkanje talenta, nego druge materelne okoliščine, kajti kipar rabi še več denarja za svoje stvarjanje kot slikar. Ker pa je pri nas mecenatstvo neznano, si morajo poiskati kiparji drugih virov za eksistenco ter se posvete ali učiteljstvu, kot Repič, ali pa morajo izvrševati navadna naročila; samostojno, tako kot jim veleva njih umetniški nagon, pa ne morejo stvarjati. In to je kvarno njih umetniškemu razvitku, ki bi bil gotovo še vse drugačen, če bi bili zunanji odnošaji pri nas drugačni.

Slikarstvo in grafiko pa si ogledamo prihodnjič.

(Konec.)

Sam ne veš.

Zložil Anton Medved.

Ko zbudiš se zjutraj, kaj te čaka — sam ne veš.

Ali bodeš živel še do mraka — sam ne veš.

Da na steni ura zaprašena

brez nehanja bije tika-taka — sam ne veš.

Da te beli ženi približuje

vsaka ura, dà, minuta vsaka — sam ne veš.

Kam zanese te vihar usode,

kje te sprejme zadnja postelj, raka — sam ne veš.

In ko trudna roka ti omahne,

kaj prinese ti življenja tlaka — sam ne veš.

Ali kdo med živimi za tabo,

ko te v hladni grob spuste, zaplaka — sam ne veš.

